

A.Gergely András
Előszó helyett...

Valójában nem előszó ez, csak mentegetőzés, kimagyarázkodási kísérlet, megértő üzemmód... Átabotában idevetett átmeneti megoldás, átférkőzési kísérlet. Merthogy mintha „halódnai látszana” az Antro-Pólus...

Az életvezetés (meg nehézségei), az önkéntesség, a „forráshiány”, a lelkesültségre épített közös légvárak néha erős széljárás, belső földrengések, sürgős útválasztások, sokszor meg egyszerűsített „ráhagyások” megannyi áldozatát követelik. Átékelhető, sőt elfogadható állapot ez – kinek ne volna elemi feladata, ha épp antropológiáról szól vagy antropológust lát ilyen helyzetben...?

Rosszallásról tehát szó sincs. Van tétovaság, megosztott bizonytalanság, „elszegődés”, kiesés, térbeli máshová kerülés és közegváltás, mely részben elfedi, részben számúzi, mindenesetre erősen a múltba taszítja a kitartó szorgalmat, közös alkotást, lelkes teremtést. S közben akad számos olyan közreműködő is, kinek lehetne vagy lenne más szava is, de „egyedül mit merjen”..., a többség ellen most mire vállalkozzon, eszközök és kollektív élmény nélkül mit is fontoskodjon...?!

Így alakult, ma már látható. Voltak „alapító anyák és atyák”, volt serkentő és lelkes jelenlét, közreműködő öröm, kieső és bekerülő partner, volt az árral elúszott diáktárs, más sorsra vetemedő kolléga, szolidáris olvasó, „majd egyszer még én is írok valamit!” kinyilatkoztatással elodázó, több is.

Aztán egyszercsak tavaszból nyár és ősz lett, a változásból hiányérzet, a télben meg már az elmaradás rossz közérzete... Kimaradt egy szám. Tán kettő is... Ki folytatja...? Kivel, mikor és hogyan?

Az „ott lenni, itt írni” élménye pedig egyre savanyúbb, a jelenlét-hiány egyre tértelenebb. Időközben végleg „felmondott” az Antroport weboldal, közös alkotásunk és „adatbázisunk”, mely folyóirattá lenni (úgy látszik ma már...) épp a strapabíró szerkesztőség hiányában nem tudott. Más orgánumok is küzdenek a túléléssel... Másfél-két éves hátralékkal jelennek meg az Ethnographia, a Tabula, a debreceni Néprajzi Látóhatár, megszűnt a miskolciak folyóirata is, s ahogyan az alapképzés vagy a mesteri kurzusok, elterültek a közlő felületek, s velük a közlésképes Hallgatók, a jobb remények

(esetleg erős vonzások okán külföldre publikáló Szerzőkör is) elszunnyadni látszottak. A Pólus 2019/1. számába a weboldalon és további másik három helyen (ELTE TÁTK weboldala, Antropológiai Társaság hírlevelei...) kínált „Publikációs felhívásra” ténylegesen egyetlen kézirat sem érkezett.

Ez tehát egy jobb sorsra érdemes szakmai folyóirat kiskorának „hőstörténete”. Szomorúsága dacára nem más, mint a globalizálódó világ rengeteg egyéb hatásától szenvedő életvilágok többsége. Kár érte. Közlendő mindig akad, közlésképes Szerző is, csak talán a szervezettség, a késztettség, a reményteli perspektívák hiányoznak... Vagy csak hiányozni látszanak...

Az „előszó” immár utószó lenne – ha nem kínálkozott volna a pótmegoldás, a vendégszerkesztés... „Jobb híján” megoldás ez, de talán a túlélés hónapjaira megfelelő lesz. Aztán majd az utókor úgyis dönt, értékel, minősít, leír, vagy fölbecsül. Ha lesz utókor. Bölcs megfontolás szerint: ha ötven év múlva hiányzik valakinek egy-két kimaradt szám, az már óriási siker, s a megmaradás elemi bizonyossága...! Igaz ez, én mégis megpróbálok egy köztes verziót. Vendégségben.